

1. nodaļa

Kāpēc neviens nebija ieradies viņus sagaidīt? Bija vēls vakars, un lietus lija aumaļām. Mega un Franks meklēja patvērumu zem vecās dzelzceļa stacijas jumta. Tas bija nedaudz izvirzīts uz āru, un bērni gaidot stāvēja zem tā. Slapji un nosaluši. Stacija bija slēgta, tāpēc tajā viņi nevarēja patverties.

– Kāpēc tēvocis Eliots nenāk? – jautāja Franks.
– Viņam jau sen vajadzēja būt klāt.

– Jā, – piekrita Mega. – Bet vilciens taču nokavējās. Varbūt tēvocis te bija un, mūs nesagaidījis, atkal aizbrauca mājās.

Bija pagājusi vairāk nekā stunda, kopš bērni izkāpa no vilciena Svarthedā. Un visu šo laiku bija lijis lietus. Un pūtis vējš. Patiesībā viņiem vajadzēja atbraukt tūlīt pēc septiņiem vakarā. Tagad pulkstenis bija gandrīz desmit. Gan Mega, gan Franks sāka just nogurumu.

– Mums vispār nevajadzēja piekrist braukt uz šejieni, – Franks dusmīgi sacīja.

– It kā mums būtu kāda izvēle, – Mega atteica un iebāza rokas jakas kabatās.

“Kad īsti viss bija mainījies?” Mega prātoja. Kaut kad pagājušajā rudenī. Mamma un tētis sāka strīdēties.

Par visu ko. Nepārtraukti. Kad pienāca Ziemassvētku brīvlaiks, iestājās klusums. Izmisuma pilns klusums. Mega vēlējās, kaut vecāki atkal sāktu strīdēties, bet viņi to nedarija. Toties turpināja klusēt. Līdz pat Lieldienām. Pēc tam viņi pateica, ka esot nolēmuši iet katrs savu ceļu. Ka vairs nedzīvošot kopā.

– Pašlaik mums nav diez cik labas attiecības, – tētis skaidroja. – Dažreiz tā notiek.

Dažreiz tā notiek. Mega nespēja aptvert, kā var pateikt kaut ko tik muļķīgu. It kā abi neko nevarētu darīt, lai attiecības uzlabotos. It kā tas nebūtu nekas, ka viņi vairs nedzīvo kopā. Kaut tikai vecāki neizšķirtos! Tad Mega no bēdām nomirtu.

Pienāca vasara. Mega cerēja, ka viss atkal būs labi. Bet tā nenotika. Mammai un tētim nebija ne jausmas, ko darīt atvaļinājuma laikā.

– Šai vasarai mēs neko neesam plānojuši. Bija daudz kas cits, par ko domāt.

To atceroties, Mega kļuva dusmīga un bēdīga. Meitene bija lūgšus lūgusi vecākiem atļauju braukt uz radošo vasaras nometni, par ko bija izlasījusi avīzē. Bet mamma un tētis par to aizmirsā. Lai gan zināja, ka Mega vēlas kļūt par rakstnieci.

– Varbūt mums vajadzētu iet, – ieteicās Mega.

– Uz kurieni? – brīnījās Franks. – Mēs taču pat nezinām, kur viņi dzīvo.

– Jā, protams, nezinām, – Mega piekrita.

Pēc tam viņi klusēdami brīdi stāvēja lietū.

Franks un Mega bija mēģinājuši zvanīt tēvocim, bet viņu telefoni nedarbojās. Mega domāja, ka tas varētu

būt meža dēļ. Visapkārt stacijai pletās mežs. Augsti un majestātiski koki slējās viņpus sliedēm.

Mega un Franks bija vienīgie, kas izkāpa šajā stacijā. Visi pārējie bija aizbraukuši tālāk. Bērni bija apgājuši apkārt stacijas ēkai vairākas reizes, lai pārliecinātos, ka nav palaiduši garām tēvoci Eliotu. Otrpus ielai atradās baznīca un kapsēta. Lielas, melnas laternas apspīdēja kapakmeņu rindas. Mega nodrebinājās. It kā jau nepietiktu ar to, ka viņi bija pamesti likteņa varā – viņu vienīgā sabiedrība bija milzum daudz mirušu cilvēku.

Brīvdienas Svarthedā bija tēta ideja.

– Jūs taču vienmēr ļoti priecājaties, kad ciemos atbrauc tēvocis Eliots un Kārls, – tētis sacīja. – Vai nebūtu lieliski, ja vasarā dažas nedēļas jūs varētu padzīvot pie viņiem?

Sākumā Mega un Franks bija šausmās. Protams, tēvocis Eliots vienmēr bija laipns. Bet cik bieži tad viņi satikās ar tēvoci un Kārlu? Ne vairāk kā pāris reizu gadā. Turklāt nevis viņu mājās, bet tikai pie Megas un Franka. Piedevām viņi bija diezgan veci – viņiem bija vismaz septiņdesmit gadu.

Tomēr izšķirošais bija fakts, ka citas alternatīvas nebija. Bērni negribēja palikt mājās visu vasaru. Turklāt mamma un tētis atkal bija sākuši strīdēties. Par to, kurš izvāksies no mājām un kurš rūpēsies par Megu un Franku.

– Esmu pārliecināta, ka jums klāsies labi, – mamma sacīja, vezdama viņus uz dzelzceļa staciju.

Bet Mega redzēja, ka, vilcienam aizbraucot, mamma raudāja.

– Šī ir visu laiku sliktākā ideja, – Franks teica. – Tik ilgi, kamēr būsim šeit, es mammai un tētim nezvanišu nevienu pašu reizi.

Mega satrūkās.

– Bet mums jāzvana, – viņa iebilda. – Citādi viņi satrauksies.

– Par ko gan?

Mega paraustīja plecus. Viņa nespēja strīdēties ar Franku. Meitene piespieda seju pie viena no dzelzceļa stacijas tumšajiem logiem. Bija grūti kaut ko saredzēt, bet izskatījās, ka kāds ir apklājis solus ar milzum daudziem baltiem palagiem. Cik savādi! Kā gan cilvēki lai apsēžas uz soliem, ja tos sedz audums?

Meitene apskrēja apkārt stacijai un ielūkojās pa citu logu. Taču arī pa to viņa redzēja tos pašu skatu – tikai no otras puses.

Megai elpojot, logs aizsvīda. Cik raksturīgi! Kaut viņi vismaz uz brīdi varētu ieiet iekšā apsēsties. Tad viņa turpinātu rakstīt stāstu, kas bija ienācis prātā, braucot vilcienā.

Kad meitene jau grasījās doties prom, viņai likās, ka ir kādu ieraudzījusi. Ēnu, kas kustas starp soliem. Mega žigli atkal pieliecās pie loga un piespieda pieri pie stikla. Tas bija auksts un mikls. Viņa vairākas reizes samirkšķināja acis. Vai viņa būtu kļūdījusies?

– Ko tu te dari?

Izdzirdot Franka balsi, Mega salēcās.

– Tur iekšā kāds ir, – viņa čukstēja.

– Nedomāju vis, – Franks izmeta. – Paskaties uz durvīm! Tās...

– Pagaidi! – Mega viņu pārtrauca.

Pēkšņi viņa redzēja pavisam skaidri. Jaunu meiteni, kas sēdēja, pagriežusi muguru.

Meitene sēdēja uz apklātā sola. Megas sirds sāka sisties straujāk.

– Hallo! – viņa sauca un pieklauvēja pie loga.

Meitene nekustējās.

Viņas mati bija sapīti biezā bizē, kas stiepās taisni uz leju pāri mugurai. Bizes galā bija pušķī sasieta sarkana lente.

– Hallo! – Mega atkārtoja, vēl stiprāk klauvēdama pie rūts.

– Izbeidz! – Franks iesaucās. – Paskaties...

– Kuššš! – Mega apklusināja brāli.

Meitene stacijā piecēlās. Bet ne tāpēc, lai atvērtu durvis, kā Mega bija domājusi. Nē, viņa aizgāja uz otru pusi, prom no Megas, un pazuda ēnās stacijas ēkas otrā pusē. Tajā ēkas daļā, kurā nebija logu.

– Bet... – Mega novilka.

Viņa dzirdēja, kā Franks nopūšas. Viņš stāvēja atspiedies pret savu mīloto tubu, ko bija stiepis līdzī no mājām. Tuba atradās futrālī un bija ārkārtīgi liela. Pārējās somas bija palikušas ēkas otrā pusē, bet tubu viņš nevēlējās atstāt bez uzraudzības.

– Cik savādi! – Mega teica.

– It nemaz, – iebilda Franks.

Tad viņš norādīja uz stacijas ēkas durvīm. Tās kāds bija aizsitis ar biezu koka dēli. Kā viņa nebija to pamanījusi?

– Vai tagad tu saproti? – jautāja Franks. – Tu būsi pārskatījusies. Šī stacija ir pilnīgi un galīgi slēgta. Droši vien jau vairākus gadus.

– Bet es taču tur, iekšā, redzēju meiteni, – Mega nepiekāpās.

Piegājusi atpakaļ pie loga, viņa ielūkojās telpā. Tur neviens nebija.

Tieši tobrīd nodunēja baznīcas zvans. Gan Franks, gan Mega apsviedās apkārt. Pērkons dārdināja pavisam tuvu – gandrīz skaļāk nekā zvans.

– Ja pēc stundas ceturksņa tēvocis nebūs atnācis, es iešu meklēt viesnīcu, – teica Franks.

“Kur gan?” nodomāja Mega.

Viņa juta piezogamies satraukumu. Slēgta dzelzceļa stacija un vientulīga baznīca. Svarthedā taču jābūt vēl kaut kam citam, ko apskatīt.

Tajā pašā mirklī ogļmelnās debesis pāršķēla zibens šautra. Mega vēl nekad nebija redzējusi ko tādu. Zibens apspīdēja gan baznīcu, gan kapsētu.

Kas šī īsti ir par vietu, kurā viņi ir nokļuvuši? Kur gan dzīvo visi cilvēki? Un kāpēc no vilciena Svarthedā nebija izkāpis neviens cits – tikai viņi?

– Man vienreiz pietiek, – drebošā balsī sacīja Mega. – Dosimies meklēt viesnīcu.

Franks nepaguva atbildēt, jo tajā pašā mirklī atskanēja skaļš auto signāls. Viņiem līdzās nobremzēja melna automašīna.

Tajā bija tēvocis Eliots. Pa nolaisto loga rūti viņš izliecās lietū.

– Piedodiet! – viņš sauca. – Piedodiet!